

A whimsical illustration of a forest scene. The background is a light grey-blue sky with stylized white trees of various shapes. Numerous colorful leaves in shades of green, orange, and red are falling from the trees. In the top left corner, a black bird with a red beak is flying. In the bottom left corner, a yellow fish is swimming. In the bottom right corner, two stylized figures in black clothing are standing on a green field. One figure is holding a long, thin object, and the other is holding a small black dog. The overall style is simple and artistic.

A Fogak Ösvénye

Hetek óta remegett a föld, mire kitört az első gejzír. A helyiek csak legendákból emlékeztek rá, hogy a sárkányfogaknak nevezett résekből egykor mérgező, forró víz szökellt az égre. Most saját szemükkel látták, amiről nagyszülei csak hallottak. Csodájára is jártak, csoportosan.

Az első sugarat több száz apróbb követte, s a Fogak Ösvénye néhány nap múlva égető víz- és párafallá változott. A gejzírek közelében a levegő mérgező lett. A téli hideg elől az ösvény közelébe menekülő madarak és rókák mind pórul jártak. Mire megéreztek, milyen veszélyes a meleg pára, jártányi erejük sem maradt. A fák is lehullatták leveleiket.

– Ne menjetek a mérges víz közelébe! – figyelmeztették egymást az emberek.

Időnként a gejzírek lecsendesedtek, s ilyenkor – a tiltás ellenére – a bátrabbak a források közelébe merészkedtek, hogy eltakarítsák a tetemetek – no meg kíváncsiságból. Néhányan drágakövekre bukkantak, amiket a víz moshatott ki a hegy mélyéből, így aztán elkezdődött a kincsvadászat. A sejtelmesen csillogó jadénak, diónyi rubintdaraboknak és gyerekfej-méretű hegyikristály és rózsakvarc-tömböknek kevesen tudtak csak ellenállni.

A falusiak kifizelték: napjában kétszer alszik ki a sárkány tüze. Akkor tennivalóikat félredobva rohantak kristályokat gyűjteni. A falu apraja-nagyja a Fogak Ösvényénél nyüzsgött, és akadtak, akik gazdag zsákmánnyal tértek haza. De sokan odavesztek. Aki nem menekült időben, mert még több kincsre vágyott, a kövek közé szorult. Hiába tanácsolták a vének, hogy senki ne engedelmeskedjen a sárkány hívó szavának. Tavasszal, hóolvadás idejére már minden család gyászolta valamelyik tagját.

Ekkor a kovács árván maradt két gyereke, Lia és bátyja, Kogar úgy döntött, véget vet az áldatlan helyzetnek. Dédanyjuk meséiből tudták, hogy egyszer régen öt hős a tűzokádások szünetében lemerészkedett az alsó világba, s megküzdött a sárkánnyal. A férfiak ugyan nem tértek vissza, mégis győztesként emlékeztek rájuk, mert a sárkány több emberöltőn keresztül nem adott hírt magáról.

Kogar magához vette apja kardját, derekára csatolt egy kovácsoltvas lámpást. Húga egyik kezében a babáját szorongatta, másikban a dédanyjától örökölt furulyát. A hangszert vésett lángok díszítették. Dédmama mondogatta, hogy a zene lecsendesíti a háborgó elmét, még egy

tűzhányón is kifogna. A kislány biztos volt benne, hogy a furulya megvédi őket a sárkánytól.

Éjjel indultak útnak, ahogy a gejzír hangja halkult, s megkezdte néhány órás pihenését. Hosszú óráknak tűnt, míg a Fogak Ösvényén elérték a Hegymély bejáratát. A barlang száját nem őrizte senki. Néhány kanyarodó után a lámpafény is fölöslegesnek tűnt, mert a sárkány bevilágította a hozzá vezető folyosót. Már látták is, hogy Tűzsárkánnyal van dolguk, akinek nemcsak a szeme és szája hányja a szikrákat, hanem a pikkelyei is izzanak, mintha menten szétvetné a tűz. Remegett körülötte a barlang. Amikor meglátta a gyerekeket, olyan hangosan nevetett, hogy a föld remegése is felerősödött.

– Gyerekeket küldtek ellenem? Ennyit változott a világ?

Kogar kihúzta magát, s felemelte kardját. A sárkány még jobban nevetett. Lia a bátyja mellé lépett.

– Én nem félek tőled, mert a sárkány évében születtem.

A fenevad elmosolyodott.

– Üdvözöllek, kedves rokon! Mivel akarsz legyőzni? Az meg milyen fegyver? – kérdezte a furulyára pillantva. – Fúvócső?

Lia nem válaszolt, csak belefújta a hangszerébe. A lány dallam meglepően hamar elálmosította a sárkányt, szemhéja le-lecsukódott.

– Hm! Jobban kifáraszt, mint bármi, amivel eddig találkoztam. Mit mondtál, mi a neve? – azzal ásított egy hatalmasat. Forró lehelete feketére égette Kogar kardját, s megpörkölte a gyerekek haját.

De Lia keze nem remegett. Úgy kapaszkodott a furulyába, mintha életmentő kötél volna, s fújta-fújta az összes dalt, amit ismert. A sárkány félálomban még felsóhajtott és mordult egyet:

– Hogy hívnak, kislány, mit mondtál?

– Aludj csak, mélyen – gondolta Lia –, évszázadokig!

Az alvó sárkány teste már nem izzott, pikkelyei előbb lilává, majd mélykékké váltak.

Kogar körülnézett. Az üreg falát kristályok borították. A sárkány leheletétől és tüzetől kristályosodtak ki a kőzetek. Volt ott topáz, rubin, malachit, türkiz. A fiú egyre nagyobb tömböket hasított kardjával, s az öklömnyi darabokat ingébe rejtette. A sárkány horkolása közben annyira felerősödött, hogy a fal több helyen megrepedt.

– Gyere, menjünk! – nyújtotta kezét Lia a bátyjának.

Kézen fogva futottak ki a barlangból. A bejárat épp mögöttük omlott össze.

– Oda az örökségem! Otthagytam apa kardját! – kiáltott Kogar

– Ne búsulj, szereztél helyette mást!

A fiú az ingébe rejtett drágaságokra nézett.

– Nem a kövekre gondoltam – mondta Lia. – Hős lettél. Úgy emlegetnek majd, mint az öt hőst. Megmentetted a falut.

– Inkább te...

– Nézd, világosodik! Mit szól anya, ha közben felébredt!?

És futottak haza, mintha sárkány kergetné őket.

GYŐRI ORSOLYA